

Arrest

nr. 233 964 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 25 juni 1996 te Barquisimeto in de staat Lara. U woonde heel uw leven in Barquisimeto.

Uw vader was verslaafd aan alcohol en sloeg uw moeder in Venezuela. Uw moeder besloot daarom om Venezuela te verlaten en naar België te komen toen u nog jong was.

Uw moeder ontmoette een Belgische man en werd zwanger in België van uw jongste halfzus A.. U bleef als oudste kind van het gezin achter in Venezuela en moest de rol van moeder op zich nemen. U kon niet meer naar school gaan en begon te werken. Ook het huishouden kwam nu op uw schouders terecht. U besloot op dertienjarige leeftijd om uw ouderlijke huis te verlaten en bij een vriendin te gaan wonen. U verliet uiteindelijk Venezuela op aandringen van uw moeder op 10 februari 2012. U verbleef vervolgens zes jaar in België. U dacht te kunnen studeren en werken in België. Uw stiefvader in België vertelde u dat u moest wachten totdat u achttien jaar werd om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Dit bleek echter niet te kloppen en nadat u achttien werd besprak u uw situatie in België met een advocaat. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela het slachtoffer te kunnen worden van een ontvoering doordat u lange tijd in Europa verbleef en op die manier als rijk gepercipieerd zal worden. Daarnaast vreest u ook bij terugkeer de slechte economische situatie en wijst hierbij op het gebrek aan eten en medicatie.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw ouders, uw geboortecertificaat, een migratiedocument van Venezuela en de vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u slechte economische situatie en dat u mogelijks het slachtoffer zou worden van ontvoeringen aangezien u als rijk gepercipieerd zou worden door uw verblijf in Europa (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14 november 2018, hierna CGVS, p.5-6).

U vreest doordat u lange tijd in Europa woonde mogelijks slachtoffer te kunnen worden van ontvoeringen daar u als rijk zal gepercipieerd worden (CGVS p.5-7,11). U verwijst hiervoor naar de bedreigingen die uw moeder kreeg toen ze net was vertrokken uit Venezuela alsook naar de bedreigingen die de familie van uw vader kreeg omdat ze tot de middenklasse behoort (CGVS p.11). Ook verwijst u naar uw ooms die vermoord werden door rivaliserend bendegeweld en de ontvoering en moord op uw neef omdat ze hem wilden bestellen (CGVS p.6). Er moet echter worden opgemerkt dat al deze incidenten plaats hebben gevonden voor of net na uw vertrek uit Venezuela op 10 februari 2012 (CGVS p.3, 6-7, 11-12). In de zes jaar nadien hebben zich geen incidenten meer plaatsgevonden, zegt u (CGVS p.6). U haalt ook aan dat de politie toen alles onderzocht heeft en de rust nadien wedergekeerd is (CGVS p.12). De laatste keer dat de familie van uw vader bedreigingen had gekregen dateert zelfs nog voor het vertrek van uw moeder, ruim voor uw eigen vertrek dus (CGVS p.4, 12). U benadrukt dat ze nu geen telefoontjes meer krijgen (CGVS p.12). Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, uw bewering dat u vandaag de dag bij terugkeer gevisieerd zal worden omdat u als kapitaalkrachtig zal worden beschouwd is dan ook een blote bewering. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van uw verblijf in Europa of omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Het betreffen hier bovendien louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Ook vreest u bij terugkeer de socio-economische situatie in Venezuela. U haalt het voorbeeld aan dat uw eigen familie geen manier vindt om aan voldoende eten en medicatie te komen (CGVS p.5-6). U wijst er ook op dat het moeilijk is om nu werk te vinden in Venezuela (CGVS p.8). Inzake deze socio-economische situatie dient evenwel te worden opgemerkt dat dit motief evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Er dient te worden gewezen op uw verklaringen waaruit blijkt dat u in Venezuela nog beschikt over een netwerk dat u bij terugkeer kan opvangen. Uw zussen met wie u nog recent contact hebt gehad verblijven nog in Venezuela (CGVS p.7-8). Uw zus V. werkt als kapster en uw zus C. werkt af en toe met uw vader als uienhandelaar (CGVS p.8). De echtgenoot van één van uw zussen werkt eveneens als uienhandelaar (CGVS p.8-9). Bovendien verblijft ook uw vader nog in Venezuela, werkt hij, beschikt hij over een huis en heeft hij bovenal zijn leven gebeterd (CGVS p.8-9). Bovendien haalt u zelf ook aan dat de familie van uw vader, in tegenstelling tot die van uw moeder, zich goed kan onderhouden en zelf tot de middenklasse behoort (CGVS, p. 11).

U hebt het CGVS er aldus niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koesteren bij terugkeer naar Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zoals eerder aangehaald bent u immers een volwassen vrouw met diverse werkervaringen (verklaring DVZ vraag 12; CGVS p.9-10). Daarnaast beschikt u in Venezuela nog over personen die u bij terugkeer kunnen opvangen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, die van uw ouders en uw geboortecertificaat zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteit en die van uw ouders staan niet ter discussie. Het migratiedocument van Venezuela en de vluchtgegevens tonen enkel uw reisroute aan naar Europa.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 januari 2019 een schending aan van “artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”; “artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980”; “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”; “Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”; “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”; “beoordelingsfout”.

Verzoekster haalt haar asielmotieven en de weigeringsredenen van de bestreden beslissing aan.

Verzoekster voert aan dat ze “een lange tijd in België verbleef en van hieruit haar dichte familie in Venezuela heeft kunnen steunen” en dat “zij om die reden als welvarend beschouwd zal zijn en dus een hoger risico op ontvoering loopt”. Ze verwijst naar de “COI Focus van Juli 2018”, waaruit blijkt dat er een hoger risico op ontvoering in Venezuela bestaat. Ze wijst erop dat “de personen die als welvarend beschouwd kunnen worden een hoger risico lopen dan de andere personen (stuk 3)”, doch dat “niet enkel de heel rijken [...] dit risico lopen, maar ook de middel klasse of zelf de gewone Venezolaan, in het kader van een expres ontvoering waarin het gevraagde bedrag lager is om rentabiliteit te verhogen”. Verzoekster voegt eraan toe dat dit risico moet worden beoordeeld in het licht van de algemene veiligheidssituatie en de straffeloosheid in Venezuela. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Ze stelt verder dat “de criminaliteit ook ontstaat in de file om voedsel aan te vragen (Coi Focus, Venezuela, situation sécuritaire, p. 36)”, wat aantoonde “dat er een duidelijke link bestaat tussen de socio-economische situatie en de toename van de criminaliteit” en tevens een aanwijzing is dat “het feit dat iemand als welvarend gepercipieerd kan worden ook een aanzienlijke verhoging van het risico slachtoffer te worden van de criminaliteit met zich mee brengt”. Ze voert aan dat haar situatie grondig en voorzichtig onderzocht moet worden.

Verzoekster voert een schending van artikel 3 van het EVRM aan en geeft een theoretische uiteenzetting aangaande dit artikel.

Verzoekster betoogt niet te kunnen begrijpen *“hoe het CGVS kan stellen enerzijds dat het inderdaad zo is dat iemand die na lange afwezigheid terugkeert als rijk beschouwd kan worden en dus een hoger risico loopt slachtoffer te worden van de heel hoge criminaliteit en anderzijds dat het niet voldoende ernstig zou zijn om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet, die conforme artikel 3 EVRM uitgelegd moet worden, of de vereiste niveau van hardheid niet bereikt.”*

Verzoekster wijst erop dat de onrustwekkende situatie in Venezuela nog wordt verergerd *“door de recente evolutie in het land, die heel waarschijnlijk tot nog meer chaos en criminaliteit zal leiden (stuk 4)”*

Wat betreft de socio-economische situatie verwijst verzoekster naar het rapport *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 July 2018”*, waarin sprake is van *“ernstige voedseltekorten”*, een *“volledig falende gezondheidszorg”* en *“extreem hoge moordcijfers”*. Ze verwijst tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stelt dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift ‘The Lancet’ van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018. Verzoekster verwijst tevens naar de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 en stelt dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is en dat *“[h]yperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid.”* Ze wijst tevens op de afwezigheid van overheidsdata. Verder haalt verzoekster aan dat er ernstige voedseltekorten zijn. Verzoekster stelt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekster haalt aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR *“Guidance Note on the outflow of Venezuelans”* van maart 2018).

Verzoekster betoogt dat haar nood aan internationale bescherming in deze context dient worden onderzocht. Verzoekster wijst erop dat ze als welvarend zal beschouwd worden en deel uitmaakt van de groep van alleenstaande vrouwen in Venezuela. Ze vreest vervolgd te worden omwille van haar toebehoren tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen die als welvarend worden gepercipieerd. Ze meent dat *“dit risico voldoende ernstig is om als een vervolging in de zin van artikel 48/3, §2, lid 1, a) van de wet van 15.12.1980”*. Ze wijst erop dat blijkt dat *“de Venezolaanse autoriteiten niet in staat zijn om de bevolking te beschermen, aangezien de graad van straffeloosheid hoger dan 90% is en Venezuela zelf een van de meest gewelddadige landen, misschien het meest gevaarlijk land, in de wereld is”*.

Wat betreft de subsidiaire bescherming betoogt verzoekster dat de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekster ook in overweging moeten genomen worden: *“zij is een alleenstaande vrouw, die lang in het buitenland woonde, en dus een hoger risico op ontvoering, afpersing en moord loopt aangezien zij beschouwd wordt als bemiddeld. Aangezien de algemene situatie in het land en de specifieke omstandigheden van verzoekster moet de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980 toegekend worden”*.

Tot slot meent verzoekster dat, rekening houdende met de omvang van het geweld in Venezuela en haar profiel, waarvan niet kan worden betwist dat zij haar oppositie uitte, het louter crimineel gedeelte van het geweld ook in overweging moet genomen worden om te oordelen of verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15.12.1980. Verzoekster legt uit dat de vraag moet worden gesteld naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, nu volgens verzoekster blijkt dat *“er een binnenlands conflict aan de gang is in Venezuela, tussen de autoriteiten, hun militias, de criminele bendes en de oppositie”*. Ze wijst erop dat het feit dat het grootste deel van het geweld gepleegd wordt door de overheid en de criminele bendes niet toelaat te beschouwen dat er geen gewapend conflict bestaat. Ze betoogt dat haar profiel en politieke overtuigingen in overweging genomen moeten worden als persoonlijke omstandigheden die voor haar het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het CGVS te hervormen en aan de verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen”*

in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en aan de verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen in uiterst ondergeschikte orde, de dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hem verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“La Libre Belgique, La nouvelle tendance est au « kidnapping express » : de plus petites rançons pour plus de rentabilité, 21 september 2017”

“The Guardian “Venezuela crisis: US pulls out staff and tells citizens to ‘strongly consider’ leaving”, 25 January 2019’.

Bij aanvullende nota van 18 december 2019 legt verweerder volgende stukken neer:

- “- COI Focus Venezuela : situation socio-économique*
- Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo*
- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*
- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis*
- AI-Venezuela 2017-2018*
- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela*
- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts*
- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen*
- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela*
- Venezuelans turn to food production amid crisis*
- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela”.*

Verweerder verwijst in voornoemde aanvullende nota naar de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, alsook naar de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster toont genoegzaam haar identiteit aan. Ze legt haar originele identiteitskaart neer, alsook fotokopieën van de identiteitskaarten van haar ouders, haar geboortecertificaat, een migratiedocument van Venezuela en de vluchtgegevens. Verzoeksters identiteit, nationaliteit, gezinssituatie en reisweg worden niet betwist.

2.4.2. Verzoekster verklaart in geval van terugkeer naar Venezuela de slechte economisch situatie te vrezen. Daarnaast vreest ze er het slachtoffer te worden van ontvoeringen omdat zij als rijk zou gepercipieerd worden omwille van haar verblijf in Europa.

2.4.3. Wat betreft verzoeksters vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven heeft en als kapitaalkrachtig zal worden gezien (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud van 14 november 2018 (hierna: notities), p. 5-7), betreft dit een louter hypothetische vrees die verzoekster niet hardmaakt met objectieve gegevens. Immers, verzoekster verwijst hiervoor naar de bedreigingen die haar moeder kreeg toen ze net was vertrokken uit Venezuela alsook naar de bedreigingen die de familie van haar vader kreeg omdat ze tot de middenklasse behoort (notities, p. 11). Ook verwijst verzoekster naar haar ooms die vermoord werden door rivaliserend bendegevoel en de ontvoering en moord op haar neef omdat ze hem wilden bestelen (notities, p. 6). Deze incidenten die verzoekster zonder nadere toelichtingen aanhaalt, hebben hoe dan ook plaatsgevonden voor of net na verzoeksters vertrek uit Venezuela op 10 februari 2012 (notities, p. 3, p. 6-7, p. 11-12) en in de zes jaar daarna hebben zich geen incidenten meer voorgedaan (notities, p. 6). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de politie toen alles onderzocht heeft en de rust nadien wedergekeerd is (notities, p. 12). Verzoekster gaf aan dat de laatste keer dat haar vaders familie bedreigingen had gekregen nog dateert van voor het vertrek van verzoeksters moeder, ruim voor verzoeksters eigen vertrek (notities, p. 4, p. 12), en dat ze nu geen telefoontjes meer krijgen (notities, p. 12). Aldus baseert verzoekster haar vrees om in geval van terugkeer problemen te kennen omdat zij als welvarend gezien zou worden, louter op veronderstellingen. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben, wat niet het geval is. Verzoekster weet haar vrees niet te concretiseren. Daarenboven dient opgemerkt dat in Venezuela zelf ook velen wonen die niet arm zijn en, zoals ook uit de toegevoegde landeninformatie blijkt, ook zeer begoede mensen die al dan niet bij het regime aanleunen (COI Focus “*Situation socio-économique*” van 20 april 2018, p. 16-18). Hoe dan ook kunnen dergelijke criminele feiten van gemeenrechtelijke aard geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

2.4.4. Het door verzoekster bij haar verzoekschrift neergelegde artikel “*La Libre Belgique, La nouvelle tendance est au « kidnapping express » : de plus petites rançons pour plus de rentabilité, 21 septembre 2017*” duidt op de algemene situatie in Venezuela, doch kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk zou worden vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe – gelet op voorgaande – in gebreke.

2.4.5. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt – gebrek aan voldoende eten en medicatie en de moeilijkheid om werk te vinden (notities, p. 5-6, p. 8) – stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.6. De Raad merkt overigens nog op dat verzoekster pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 6 juli 2018, terwijl zij reeds sinds februari 2012 in België verblijft, en er meer dan zes jaar verbleven heeft. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte.

Waar verzoekster erop wees dat haar moeder ten tijde van verzoeksters komst naar België samen was met een Belgische man die beweerde dat hij alles in orde zou brengen en dat verzoekster moest wachten tot ze achttien jaar was (verklaring DVZ, punt 31), kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ook na het stuklopen van de relatie tussen deze man en haar moeder en na haar achttiende verjaardag naliel meteen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doch nog vier jaar wachtte.

2.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat het onmogelijk is haar terug te sturen naar Venezuela, “aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormt voor een aantal fundamentele rechten van verzoeksters”. Verder verwijst verzoekster naar het rapport “*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 July 2018*”, waarin sprake is van “ernstige voedseltekorten”, een “volledig falende gezondheidszorg” en “extreem hoge moordcijfers”. Ze verwijst tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert.

Ze stelt dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel "*The collapse of the Venezuelan health system*" van 7 april 2018. Verzoekster verwijst tevens naar de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 en stelt dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is en dat "[h]yperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid.". Ze wijst tevens op de afwezigheid van overheidsdata. Verder haalt verzoekster aan dat er ernstige voedseltekorten zijn. Verzoekster stelt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekster haalt aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en*

cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekster is een volwassen vrouw met diverse werkervaringen (verklaring DVZ, vraag 12; notities, p. 9-10). Bovendien komt uit haar verklaringen naar voor dat zij in Venezuela beschikt over een netwerk dat haar bij terugkeer kan opvangen. Zo verblijven haar zussen V. en C., met wie verzoekster contact onderhoudt, op heden in Venezuela (notities, p. 7-8). Verzoeksters zus V. werkt als kapster en haar zus C. werkt af en toe met verzoeksters vader als uienhandelaar (notities, p. 8). De echtgenoot van één van verzoeksters zussen werkt eveneens als uienhandelaar (notities, p. 8-9). Bovendien verklaarde verzoekster dat ook haar vader – met wie ze op heden een goede relatie heeft – in Venezuela verblijft, werkt en over een huis beschikt (notities, p. 8-9). Bovendien haalde verzoekster zelf ook aan dat de familie van haar vader, in tegenstelling tot die van haar moeder, zich goed kan onderhouden en tot de middenklasse behoort (notities, p. 11). Ten slotte heeft verzoekster nog familie in het buitenland. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrez.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld.

De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK